

Никола Вапцаров
Кино

Отвънка беше шум
и светеха реклами.
В афиша
пишеше:
„Една човешка драма.“
Отвънка беше шум
и конника на Крум
се потеше
от стискане
в дланта ми.

И стана тъмно.
В белия квадрат
лъва на „Метро“
сънно се прозина.
И изведнъж — шосе,
след туй гора
и в дъното небе —
просторно, синьо.

И на шосето,
точно на завой,
се срещат две луксозни лимузини.
Това е нашия герой
и нашта героиня.

След удара
излиза джентълмен
и взема във ръцете си чилични
като перце примрялото момиче.

Отваря си очите —
те горят,

премрежват се
и гледат небосвода,
Да видиш ти какво момиче, брат —
като жребица от разплодник!...

В дърветата —
разбира се, славей.
Ръми над тях спокойно синината.
Примамлива и мека зеленей
оттатък шанците
тревата.

Един размазан Джон
целува страстно Грета.
По устните му —
сладостна лига...

__Стига!__

Къде е тъка нашата съдба?
Къде е драмата?
Къде съм аз? Кажете!
В гърдите ни опрян е за стрелба
на времето барутно пистолета.

Та можем ли да любим
и скърбим
с наивната ви лековерност?
Гърдите ни са пълни с дим,
а дробовете ни — с каверни.

Така ли срещаме на път
любимите си
с лимузини? —
Изгрява любовта ни
в труд —
сред дим,
сред сажди
и машини.

И после... Сивия живот,
борба за хлеб,
мечти неясни;
и вечер — тесното легло,
в което неусетно гаснем...

Това е то.
Това е драмата.
Станалото —
е измама.